

Nazilə Rahibqızı

İsti yay günlərindən biri idi. Bağçada güllər-çiçəklər açmış, bülbüllər cəh-cəh vurur, təbiət sanki insana nəğmə oxuyurdu. Həvəslə qurduğu kiçik yuvasına yem daşıyan ana sərçə körpə balalarını yedizdirir, onları bəsləməkdən yorulmurdu.

Günlərin bir günü ana sərçə yem dalınca getmişdi. Balalardan biri uçağa cəhd etdi, amma uça bilməyib yuvadan yerə yıxıldı. Yerdə də qanadlanıb uçağa çalışdı, möhkəm zədələndiyi üçün heç cürə uça bilmədi.

Bağ sahibinin iki balaca oğlu, bu oğlanların da Məstan adlı pişiyi var idi. Bu uşaqlar həmişəki kimi bağçada oynayırdılar. Elə bu zaman Məstanın nə isə tutmaq istədiyini gördülər. Diqqət edib baxdılar ki, Məstan quyruğunu bulaya-bulaya kiçik, zəif bir sərçəni pusur ki, üstünə atılıb onu parçalasın. Onlar Məstanın qarşısını alıb bala sərçəni

Unudulmayan yaxşılıq

tutdular. Onu sevib əzizləyə-əzizləyə evə gətirdilər. Pəncərənin önünə bir qəfəs qoyub sərçəni ora məskunlaşdırdılar. Biri ona su gətirir, digəri çörək ovub yedizdirir, onunçün sığınacaq düzəldib onu bəsləyərək sağaltmağa çalışırdılar. Onlar balaca quşcığazın sağalib uça bilməyini səbirsizliklə gözləyirdilər.

Səhər yenicə açılmışdı. Uşaqlar bala sərçənin səsinə yuxudan oyandı. Sərçə pəncərədən nə isə görmüş kimi hay-küy salmağa başlamışdı. Onun səsi bütün evə yayılmışdı. Uşaqlar nə baş verdiyini anlamaq üçün tələsik pəncərə önünə keçdilər. Gördükləri mənzərə onları heyretə gətirmişdi.

Bağcanı quşların səsi bürümüşdü. Ancaq sərçələrdən birinin bu dəfəki civiltisi həmişəki kimi məlahətli deyil, əksinə qəzəb və həyəcanlı idi. O uçaraq özünü həyətin bu divarından o divarına, n o divarından bu divarına çırpır, sonra bala sərçənin olduğu pəncərənin o tayında dayanıb sanki nə isə demək istəyirmiş kimi feryad edirdi. Bu həyəcan balasından nigar olan, onu tapmağa cəhd edən ana sərçənin feryadı idi. Balasını görüb ona yaxın gələ bilmədiyinə görə özünü dağa-daşa çırpırdı ana sərçə.

Uşaqlar balanı anaya təhvil vermək istədilər. Onu qəfəsdən çıxarıb uça biləcəyini yoxlamaq üçün yerə qoydular. Uçmaq üçün qanad açsa da, hoppanmağa çalışsa da heç cürə bacarmadı uçağı. Göründüyü kimi o hələ də

(Hekayə)

sağlamlığına tam qovuşmamışdı.

Bu səbəbdən uşaqlar ana-balanı gördürməyə nail ola bilmədilər. Sərçələr narahat olmasın deyər məyus halda qəfəsi pəncərə qarşısından götürüb evin başqa bir yerinə qoydular. Buna baxmayaraq ana sərçənin feryadı tezliklə sona çatmadı. O, uzun müddət çırpınıqdan sonra gözdən itdi. Uşaqlar balanın tez sağalması üçün əllərindən gələni əsirgəmədilər. Onun qulluğunda durur, əzizləyir, uçma bacarığını tez-tez yoxlayırdılar. Axı onlar da başa düşürdülər ki, ana-balanı bu qədər həsrətdə saxlamaq çox böyük günahdır.

Bala sərçənin qəfəsdə olan müddəti 3 günədek çəkdi. Bu üç gün ərzində ana sərçə hər səhər balasının görüşünə gəlir, özünü o yan-bu yana çırparaq bala həsrətilə feryad edirdi. Bala sərçə isə artıq yavaş-yavaş öz sağlamlığına qo-

vuşurdu. Nəhayət, uşaqlar onu anasıyla görüşdürmək qərarına gəldilər.

Növbəti günlərdən biri idi. Səhər açılar-açılmaz ana sərçə səsilə öz gəlişini xəbər verdi. Uşaqlar səse tez yuxudan ayılıb bala sərçəni həyəte çıxartdılar. Axı onlar neçə gündür məhz bu anı gözləyirdilər...

Uşaqlar qəfəsi açıb sərçəni buraxdı, özləri isə çəkilib kənardan ana-balanın sevgidolu görüşünü izləməyə başladı. Balasını gören ana sərçə tələsik onun yanına uçub gəldi. Ona yaxınlaşıb dimdiyi ilə oxşadı, sıgalladı. Sonra bala sərçə də anasına sığınaraq başını onun qanadı altına salmağa başladı. Beləcə sərçələrin üç günlük həsrətinə son qoyuldu. Ana sərçə balasına uçağı öyrətməyə çalışdı. Özü dəfələrlə balasına uçaq qaydasını göstərərək onu da bu hərəkətləri etməyə təhrik edirdi. Bala isə hoppanır, bir az qanad çalır, uça bilmədən yenidən yerə düşürsü. Bir neçə dəfə eyni hərəkəti göstərdikdən sonra bala sərçə artıq uçağı öyrəndi. Bir iki dəfə qısa uçuş edib əməlli başlı uçağa başladı. Ana sərçə uçaraq balasını arxasına apardı.

Uşaqlar onların qovuşmağına çox sevindilər. Elə təzə-

cə addım atırdılar ki, evə keçsinlər, birdən başlarının üstündə ucadan civildəyən sərçə səsi eşitdilər. Tələsik çö-nüb ona nəzər saldılar. Bu səs bala sərçənin ona yardım, xeyirxahlıq edən iki oğlana ünvanladığı təşəkkür hayqır-tısı idi. O anasından ayrılıb, sanki uşaqlara təşəkkür etmək üçün qayıdıb gəlmişdi. Onların başı üstə hay-küylə iki dəfə dövrə vurduqdan sonra uzaqlaşdıb gözdən itdi. Beləliklə, bapbalaca bir sərçənin yaxşılığı anlayacaq qədər hissiyyatlı olduğu uşaqları heyretə gətirmişdi. Halbuki onlar bala sərçəni sağaldarkən ondan heç bir təşəkkür ummamışdılar, əksinə sevərək onu sağaldıb anasına təhvil vermişdilər. Balaca quşcığazın bu böyük addım-unutmadığı yaxşılıq, uşaqlarda insanlara, canlılara qarşı şəfqət, xeyirxahlıq və sevgi hissini daha da möhkəmlətməyə zəmin yaratdı. Öz valideynlərindən hər zaman yaxşılıq, xeyirxahlıq, əsl insanlıq barəsində eşitdiklərinə və gördüklərinə baxmayaraq, etmiş olduqları bu yaxşılığın onlara ruhən zövq və xoşbəxtlik bəxş etdiyini hiss etdilər. Qarşıdakı bir canlıya xoşbəxtlik bəxş edərkən, əlbəttə ki, əsl insan özünü ondan daha da xoşbəxt hiss edir. Həqiqətən təmənnsiz yaxşılıq, yaxşılıqların ən üstünüdür. Atalar demişkən: "Çörəyi at dəryaya, balıq bilməsə də Xəliq bilər".